

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

一念永恒

หนังสือ

ความศึ่ด

นิวจนัรณดร์

2

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ที่ว่ากันว่าของบางอย่าง 'ยิ่งหนียิ่งเจอ' นั้น ดูท่าจะไม่ผิดจากความเป็นจริงสักเท่าไรสำหรับไปเสียวณุน เพราะทั้งที่เขาก็กลัวความตายมากจนถึงขั้นบำเพ็ญเพียรอย่างแน่นหนาเพื่อจะได้เป็นอมตะ แถมยังทำทุกสิ่งให้ตัวเองแข็งแกร่งขึ้นจนสำเร็จขั้น 'หนังเหล็กคงกระพัน' ของวิชาผิวหนังคงกระพันในวิชาอมตะมิว่างวายแล้ว ก็ยังไม่แคล้วต้องถูกส่งไปเผชิญอันตรายนอกสำนักอีกอยู่ดี แถมวิกฤตครั้งนี้ยิ่งใหญ่หลวงจนปัญหาที่เขาได้ประสบในเล่มที่แล้วไม่ต่างจากเรื่องเด็กเล่น แล้วอย่างนี้ไปเสียวณุนจะยังเอาตัวรอดต่อไปได้อีกไหม หรือว่าเส้นทางเซียนของเขาจะต้องสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น เชื่อว่าการต่อสู้ครั้งใหญ่ในเล่มนี้จะต้องทำให้ทุกคนลุ้นจนตัวโก่งแน่นอน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เกิน ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิจนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เกินชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ข้าไปเสี่ยวขุนแม่จะกลัวตาย แต่ข้า...จะหนีไปแบบนี้ไม่ได้!"

บทที่ 49

แพ้แล้วเงิน

แม้ว่าเผิงเหยียนจะออกมาทำภารกิจด้านนอกหลายครั้ง แต่ยังไม่เคยเดินทางไกลขนาดนี้มาก่อน หลังจากได้เห็นภาพเหล่านั้น หนังสือรีชะของเขาจึงซาหนักเช่นกัน ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงตู้หลังเพย

ยังดีที่สิ่งมีชีวิตแข็งแกร่งทั้งหมดที่พวกเขาพบเห็นระหว่างทาง ไม่ได้จู่โจมอะไรพวกเขาอีก อย่างมากก็ปราชตามองที่หนึ่งเท่านั้น รวากับว่าบนตัวพวกเขามีกินอายุบางอย่างที่ไม่ทำให้สิ่งมีชีวิตเหล่านี้รู้สึกรำคาญใจ

ไปเสียวุฒุนเดาว่าบางที่อาจเป็นเพราะพวกเขาเป็นศิษย์สำนักหลังซี และที่นี่...ในขอบเขตรีชะไม่มีสิ้นสุดนี้ อย่างไรก็ตามเสียก็ยังมีพลังของสำนักหลังซีปกคลุมอยู่

ทั้งสามคนรุดหน้าไปเรื่อยๆ ภายใต้ความหวาดกลัวจนตัวสั่น ทุกเดือนจะต้องกำหนดวันส่งข่าวบอกตำแหน่งของตนแก่ทางสำนักสองเดือนให้หลังก็มาถึงทิวเขาลัวซิงอันเป็นชายแดนอำนาจของสำนักหลังซีในที่สุด

ระหว่างทางเชื่อว่าเผิงเหยียนไม่ต้องการลอบลงมือ แต่ความตกตะลึง

ตลอดทางนี้ทำให้เขาเองก็หมดอารมณ์ วันหนึ่งๆ เจอแต่เรื่องอกสั่นขวัญแขวน อีกทั้งไปเสียวณุกี้อย่างดี มักจะเข้าไปอยู่ใกล้ๆ ตู้หลังเพยเสมอ ทำให้เขาต้องระวังอย่างมาก หาโอกาสลงมือไม่เจอ จึงได้แต่เก็บกลิ่นไว้

ในเวลานี้เมื่อมาถึงทิวเขาลัวซิง ขณะที่เฟิงเหยียนมองไปยังไปเสียวณูกดวงตาก็มีประกายดูร้ายที่ผู้อื่นไม่ทันได้สังเกตเห็นวาบผ่าน

เจ้านี้คิดจะฆ่าข้าไม่เลิกรา...มีแค่นใหญ่อะไรกันนักเชียว ในใจไปเสียวณูกลัดกลุ้ม เขารอบคอบอย่างที่สุด หรีตาเล็กๆ ของตนลงสำหรับความคิดของเฟิงเหยียนนั้นตอนนี้เขาเข้าใจทะลุปรุโปร่งแล้ว

ทิวเขาลัวซิงคือเทือกเขาที่ทอดตัวยาวเหยียดตัดขวางเหนือใต้มองไปทางใดล้วนไม่เห็นจุดสิ้นสุด รวากับเป็นมังกกรตัวหนึ่งนอนหมอบอยู่แบ่งกันแผ่นดินใหญ่ออกเป็นสองฝั่ง

ถึงขั้นที่ว่าเมื่อมองไกลๆ ท้องฟ้าอีกฝั่งหนึ่งของทิวเขาก็ดูไม่ค่อยเหมือนที่นี้สัก รวากับปรากฏสีเลือดให้เห็นเลื่อนราว

ตำนานเล่าว่าในอดีตอันไกลโพ้นจนไม่อาจระบุได้มีดาวดวงหนึ่งตกลงมาจากท้องฟ้า ร่วงลงมา ณ ที่แห่งนี้ ทำให้พื้นดินพังทลายลงแต่กลับมีจุดหนึ่งสูงขึ้นมากลายเป็นทิวเขาผืนนี้

ด้านในมีต้นไม้หนาแน่น สัตว์ร้ายมากมาย แต่ก็มีพืชวิเศษล้ำค่าหายากอยู่หลายชนิด ทำให้ถึงสถานที่แห่งนี้จะเต็มไปด้วยภัยอันตรายก็มักจะมีผู้บำเพ็ญเพียรเสี่ยงภัยบุกเข้ามาเป็นประจำ

"ที่นั่นก็คือทิวเขาลัวซิงแล้ว" ตู้หลังเพยเอ่ยปากเนิบช้า ทุกสิ่งที่เจอมาตลอดทางทำให้นางรู้สึกเหนียวล้ากว่าเดิมหลายเท่าตัว เวลานี้ในที่สุดก็มาถึงที่หมาย ในใจนางเองจึงผ่อนคลายลงได้บ้าง

"การติดต่อกันครั้งสุดท้ายระหว่างศิษย์น้องโหวกับสำนัก เครื่องหมายที่ทำไว้ก็คือพื้นที่ตรงนี้" เฟิงเหยียนตบถุงผ้า ในมือมีเครื่องมือเวทที่เป็น

เหมือนเข็มทิศเพิ่มขึ้นมาหนึ่งอัน

ด้านบนของเครื่องมือเวทชีนนี้มีเข็มหนึ่งเล่ม มันกำลังหมุนวนอย่างรวดเร็วจนตอนนี้

"ตามกฎหมายของสำนัก ศิษย์ที่ออกมาข้างนอกต้องรายงานตำแหน่งตัวเองทุกเดือน เข็มทิศหลังชีนนี้จะทำให้พวกเราหาจุดที่ศิษย์น้องโหวส่งข่าวเป็นครั้งสุดท้ายเจอ" ขณะที่เขากำลังพูด เข็มทิศในมือก็พลันชี้ไปยังตำแหน่งหนึ่ง

"หาเจอแล้ว!" เฟิงเหยียนสะบัดร่างหนึ่งทีก่อนจะดึงทะยานไปด้านหน้า ตู๋หลิงเพยเองก็เดินตามไปด้วยสีหน้ายินดี

ไปเสี้ยวฉุนมองทิวเขาลั่วซิงตรงหน้า ที่นี้จากต้นไม้ไม่น้อยใหญ่ กลายมาเป็นป่า ไร่ชอบไร่เขตราวกับเป็นทะเลป่าผืนหนึ่ง มีเสียงนกและสัตว์ป่าดังลอดออกมาตลอดเวลา อีกทั้งไกลออกไปในที่ลึกที่สุดยังสามารถได้ยินเสียงสัตว์ร้ายคำรามเบาๆ ออกมาอีกด้วย

สีหน้าไปเสี้ยวฉุนเคร่งขรึม หลังจากทำให้แสงคุ้มกันจากหยกแผ่ออกมาจนมั่นใจแล้วว่าตนจะสัมผัสสิ่งต่างๆ ได้ทันท่วงที่ไม่ว่าจะเป็นเสียงลมพัดหรือหญ้าไหว เขาก็เดินหน้าไปอย่างระมัดระวัง และรักษาระยะห่างกับเฟิงเหยียนเอาไว้

ในขณะที่เฟิงเหยียนและตู๋หลิงเพยรุดหน้าไปก็ไม่ได้หยุดพักแม้แต่นิด ห้อทะยานรวดเร็วราวกับเหาะอยู่ในทิวเขาลั่วซิงแห่งนี้ พวกเขาค่อยๆ บุกลึกเข้าไปในหุบเขาแห่งหนึ่ง ที่นี้ต้นไม้หนาแน่นยิ่งนัก เพียงมองก็รู้แล้วว่าต้นไม้เหล่านี้เป็นต้นไม้เก่าแก่ เติบโตตัดขวางสลัดกันไปมา มองผ่านๆ ดูเหมือนงูเหลือม อีกทั้งทุกระยะจะต้องมีกิ่งก้านหรือยยาวออกมา หากเป็นยามค่ำคืนต้องชวนให้หวาดหวั่นสยองขวัญได้แน่นอน

หนึ่งชั่วยามต่อมา ทั้งสามคนที่อยู่ในส่วนลึกของหุบเขานี้ก็

หยุดชะงักกะทันหัน เฝิงเหยียนก้มหน้ามองเข็มทิศในมือ เห็นได้ชัดว่า เข็มด้านบนชี้ไปที่ต้นไม้ใหญ่ขนาดสิบคนโอบด้านหน้า

"ศิษย์น้องไป เจ้าไปสำรวจดูหน่อย" เฝิงเหยียนหันมองไปเสียวูจุน พร้อมกับนิ้วไปยังต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น

ไปเสียวูจุนลงเล็กลงก่อนมองประเมินต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น อย่างละเอียด หลังจากแน่ใจแล้วว่าไม่มีอันตรายก็ยกมือขวากดลงบนหยกห้อยเอว ทันใดนั้นแสงสีเขียวที่เดิมที่ปกคลุมไปทั่วทั้งตัวอยู่แล้ว ก็ยิ่งเข้มขึ้นขึ้น ทั้งเขายังหยิบเอายันต์บางส่วนออกมาแปะไปตามตัว เสรีจรรยาได้ถึงค่อยๆ เดินๆ หยุดๆ เข้าไปใกล้ต้นไม้ใหญ่นั้น

"กลัวตายขนาดนี้ยังจะมาฝึกบำเพ็ญเพียรอีก!" ตู้หลิงเพยส่งเสียง หืออย่างเย็นชาหนึ่งที่ เดิมนางก็เอือมระอาไปเสียวูจุนอยู่แล้ว ตลอดทาง มาที่นี่แม้นางเองก็ตกตะลึงกับภยันตรายอยู่หลายครั้ง แต่ไปเสียวูจุนนั้น แสดงท่าทางกลัวตายอย่างถึงที่สุดทุกครั้ง ขนาดตอนนี้มาถึงจุดหมาย แล้วก็ยังเป็นอยู่อีก ทำให้นางยิ่งมองยิ่งขัดหูขัดตา

ไปเสียวูจุนไม่มีเวลาสนใจตู้หลิงเพย หลังจากเข้าใกล้ต้นไม้ใหญ่ ต้นนี้อย่างระมัดระวังแล้วก็หยิบกระบี่บินเล่มหนึ่งออกมา เชือนเอาเปลือกไม้ออก พอมองออกว่าบริเวณนี้เป็นส่วนที่งอกขึ้นมาใหม่ จึงฉีกออกมาและพบแผ่นหยกแผ่นหนึ่งซ่อนอยู่ด้านใน

หลังจากค่อยๆ แกะเอาแผ่นหยกออกมา ไปเสียวูจุนก็โคจรพลังวิญญาณเข้าไปในแผ่นหยก สีหน้าเขาพลันเปลี่ยนเล็กน้อยก่อนจะโยนแผ่นหยกนั้นให้เฝิงเหยียน

ด้านในแผ่นหยกมีเพียงข้อความหนึ่งที่ไม่มีขึ้นต้นลงท้าย

'ข้าค้นเจอเบาะแสอื่นๆ แล้ว ต้องไปเผ่าลั่วฉินเพื่อพิสูจน์ยืนยัน'

เฟิงเหยียนอ่านจบก็ขมวดคิ้ว จากนั้นโยนแผ่นหยกให้ตู้หิงเพย เมื่อตู้หิงเพยอ่านจบก็ขมวดคิ้วเช่นเดียวกันและเริ่มลั่งเล็ขึ้นมา

"เผ่าลั่วเจิน..." ผ่านไปครู่ใหญ่ตู้หิงเพยก็พิมพ์เสียงเบา ก่อนหันหน้ากลับไปมองจุดที่อยู่ลึกเข้าไปอีกของทิวเขาลั่วซิง

ทิวเขาลั่วซิงนั้นกว้างใหญ่มาก ทรัพยากรมหาศาลทั้งอยู่ในอาณาเขตของสำนักหลังซีและยังเป็นจุดเชื่อมต่อกับสำนักเซวี่ยซี สำนักหลังซีย่อมต้องส่งคนมาปกป้อง และผู้ที่ปกป้องพื้นที่นี้ก็คือ...เผ่าลั่วเจิน

เผ่าลั่วเจินมีคนอยู่ไม่น้อย ปกป้องรักษาทิวเขาลั่วซิงแห่งนี้มานานนับพันปี แต่ละรุ่นล้วนมีบรรพบุรุษชั้นสร้างฐานอยู่ ไม่ว่าจะเป็นด้าน การสยบผู้คนหรือการปกป้องรักษาล้วนทำได้อย่างเต็มกำลัง

ในภารกิจของพวกไปเสี่ยวจุนสามคนถึงขั้นมีการกำชับไว้ด้วยว่า หากประสบอันตรายสามารถติดต่อเผ่าลั่วเจินได้

แต่ในเวลานี้แผ่นหยกของโหวววินเพยกลับซีไปยังเผ่าลั่วเจิน ทั้งยังดูเหมือนว่า...ก่อนจะหายตัวไป เขาต้องการไปยังเผ่าลั่วเจินเพื่อ พิสูจน์เรื่องราวบางอย่าง

"พวกเจ้าคิดว่าเราควรไปดูที่เผ่าลั่วเจินนี้สักหน่อยหรือไม่" สายตาของเฟิงเหยียนกวาดมองไปเสี่ยวจุนอย่างจริงจัง แล้วค่อยมองไปยังตู้หิงเพย

"ศิษย์พี่เฟิง ศิษย์พี่หญิงตู้ หาแผ่นหยกนี้เจอแล้ว ภารกิจของพวกเราถือว่าสำเร็จแล้ว...ความปลอดภัยมาเป็นอันดับแรก เหตุใดต้องทำเรื่องเกินจำเป็นด้วย" ไปเสี่ยวจุนรีบเอ่ยปาก สายตากวาดมองรอบด้าน ที่แห่งนี้ทำให้เขารู้สึกกดดันขอบก

ตู้หิงเพยลั่งเล็เล็กน้อย นางโคจรวงถึงคะแนนคุณความดีที่จะได้ หากกลับไปทั้งอย่างนี้คงจะได้คะแนนเพียงระดับต้นๆ เท่านั้น แต่หากสามารถสืบหาเบาะแสเจอเพิ่มขึ้นอีกหน่อย เช่นนั้นคะแนนคุณความดี

ก็จะมากขึ้น

เฟิงเหยียนเห็นตู้หลังเพยลังเลก็ขมวดคิ้วน้อยๆ หากกลับไปทั้ง
อย่างนี้ เขากังวลว่าจะหาโอกาสสังหารไปเสียจนไม่ได้อีก จึงเอ่ยปาก
เนิบนาบ

"ความคิดของข้าคือควรไปดูที่เผ่าลั่วเงินเสียหน่อย ในเมื่อมาแล้ว
อย่างไรก็ไม่ควรจากไปทั้งอย่างนี้ ควรไปถามให้แน่ชัดว่าศิษย์น้องโหว
เกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้นกันแน่ อีกทั้งไม่แน่ว่ายังสามารถให้คนเผ่าลั่วเงิน
ช่วยค้นหาได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นคะแนคุณความดีที่พวกเราได้รับก็จะเพิ่มขึ้น
อีกไม่น้อย

อีกอย่าง...การเดินทางครั้งนี้ขอเพียงพวกเราไม่เข้าไปยังพื้นที่ส่วนลึก
ของทิวเขาลั่วซิง อยู่เพียงรอบนอกก็ไม่แน่ว่าจะมีอันตรายอะไร ส่วน
เผ่าลั่วเงินนั้น...หึ ตระกูลผู้บำเพ็ญเพียรทั้งหมดภายในอาณาเขตของ
สำนักหลังซีเรลั่วนี้มีตราประทับของสำนักหลังซีอยู่ในสายเลือด
จะอีกกี่ภพกี่ชาติก็ไม่อาจทรยศได้ จะกล้าไร้มารยาทต่อพวกเราได้
อย่างไร" เฟิงเหยียนกล่าวเนิบช้า เอยจบก็หันมองตู้หลังเพย

ตู้หลังเพยพยักหน้า ในใจรู้สึกว่ามีเหตุผล

"ดี เช่นนั้นพวกเราไปดูที่เผ่าลั่วเงินกัน ไม่แน่ว่าศิษย์น้องโหว
อาจจะเกิดอุบัติเหตุหายไปหลังจากที่ออกไปจากเผ่าลั่วเงินก็เป็นได้"

เมื่อตู้หลังเพยเห็นด้วยเฟิงเหยียนก็ยิ้มออกมา ส่วนลึกในดวงตา
มีประกายเย็นเยียบวาบผ่านขณะมองไปยังไปเสียจน

"ในเมื่อทำการกิจเสร็จแล้ว เหตุใดต้องหาเรื่องใส่ตัวเพิ่มด้วยเล่า"
ไปเสียจนขมวดคิ้ว

"หากเจ้ากลัวตายก็ไม่ต้องตามมา" ตู้หลังเพยไม่สนใจไปเสียจน
ชั่วพริบตาก็หมุนตัวอย่างรวดเร็ว ตรงดิ่งทะยานไปเบื้องหน้า

"ศิษย์น้องไป ครั้งนี้ข้าผู้แช่เฟิงเป็นผู้รับผิดชอบการประเมินภารกิจ

พวกเราสามคนไปกลับพร้อมกัน หากเจ้าไม่ไป พวกกลับไปทีสำนึกแล้วจะทำให้ข้าลำบากใจมาก" เฝิงเหยียนมองไปเสียวุ้นด้วยใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เดินรูดหน้าไปเช่นกัน เขาแน่ใจว่าไปเสียวุ้นต้องตามมาแน่นอน ไม่อย่างนั้นขอเพียงมีตู้หลังเพยเป็นพยาน เขาก็ประเมินว่าอีกฝ่ายทอดทิ้งหน้าที่ได้ แค่ฝ่ายคุมกฎด้านเดียว อีกฝ่ายก็ผ่านไปไม่ได้แล้ว

ไปเสียวุ้นสีหน้าทะมึน รู้สึกได้ว่าเลือดในกายไหลเวียนเร็วขึ้น เมื่อมองตามแผ่นหลังของเฝิงเหยียน ดวงตาก็ค่อยๆ มีเส้นเลือดฝอยปรากฏ แม้เขาจะกลัวตาย แต่ก็เริ่มเข้าใจแล้วว่ายามนี้ขอเพียงตนพลิกเบี้ยล่างให้เป็นเบี้ยบน จัดการเฝิงเหยียนผู้นี้เสียก่อนถึงจะเป็นวิธีที่มั่นคงที่สุด

"เฝิงเหยียน เจ้าบังคับข้าเองนะ!" ไปเสียวุ้นยืนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ หลายชั่วลมหายใจ สุดท้ายก็ก้มหน้าถลาออกไป ตามติดเบื้องหลังเฝิงเหยียนและตู้หลังเพย

ทั้งสามคนค่อยๆ หายเข้าไปในผืนป่า

พวกเขาเร่งเดินทางไม่หยุดพักอยู่ถึงสองชั่วยาม ท้องฟ้าเป็นยามสนธยาแล้ว เมื่อดวงอาทิตย์อันห่างไกลลาลับไป ในป่าก็ค่อยๆ มีดลมตามไปด้วย

"ถึงแล้ว!" เฝิงเหยียนพลันพูดขึ้นมา ฝ่าเท้าทั้งสามคนหยุดชะงัก เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นว่าอาณาบริเวณด้านหน้าของพวกเขาตันไม้ลดน้อยลง บนพื้นมีหินสีดำจำนวนไม่น้อยปูขยายอยู่เต็มพื้นที่

ในอาณาบริเวณนี้มีเวือนสี่ประสาน* อยู่หลายหลัง รวมกันกลายเป็นที่พักขนาดใหญ่ มองดูแล้วเหมือนจะสามารถอยู่อาศัยกันได้

* เวือนสี่ประสาน เป็นรูปแบบการจัดเรียงเรือนหมู่ของชาวจีนสมัยโบราณที่มีสวนลานกว้างตรงกลางล้อมรอบด้วยอาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน

หลายร้อยคน เพียงแต่เห็นๆ กันอยู่ว่าในยามนี้ยังเป็นช่วงย่ำค่ำ ช่วงเวลานี้ เดิมทีควรจะเป็นช่วงที่คึกคักที่สุดของตระกูล แต่ในที่พักแห่งนี้กลับมีดสนิทเงียบกริบไร้สรรพเสียงราวกับได้หลอมรวมเข้ากับราตรี ให้ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง

มีเพียงโคมไฟสองดวงที่แขวนไว้ตรงหน้าประตูเท่านั้นที่ส่องแสงท่ามกลางความซมุกซมัว รอบด้านไม่มีลม แต่โคมไฟสองดวงนี้ก็กลับสายไหวเบาๆ ทำให้สิ่งโตหินสองตัวที่ตั้งตระหง่านอยู่ด้านล่างโคมไฟประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวลัว

ภาพนี้ทำให้เฟิงเหยียนและตู้หลิงเพยหน้าเปลี่ยนสี

ส่วนไปเสี่ยวฉุนนั้นเพียงมองเห็นเรือนแห่งนี้แวบแรก สัญญาณเตือนภัยในใจก็ส่งเสียงดังขึ้นมา ราวกับเลือดเนื้อทุกก้อนในร่างกาย ล้วนกำลังปลั่งเสียงกรีดร้อง

"มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล..." ใจของเฟิงเหยียนเองก็เต้นตึกตัก แต่คำพูดของเขากลับไม่ทันได้เอ่ยจนจบ

นั่นเพราะทันใดนั้นเสียงแอดก็ดังขึ้นหนึ่งที่ ประตูใหญ่ของเรือนค่อยๆ เปิดออก ลมเย็นเยียบชั่วร้ายพัดโชยออกมา ในความเลือนรางนั้น ดูเหมือนมีเงาร่างหนึ่งปรากฏอยู่ในประตูอย่างไร้สรรพเสียง

บทที่ 50

ที่ปักอันแปงประหลาด

ทันทีที่ประตูใหญ่ของเรือนแห่งนี้เปิดออก พวกตู้หลังเพยสามคน ก็รีบหันไปมองอย่างระแວระวังทันที ในใจไปเสี่ยวฉุนตึงเครียด เขาจึง หยิบเอายันตี่ปักใหญ่มาแปะไว้ตรงร่างกายด้านหน้า พลันเกิดเสียงแปะๆ ดังขึ้นมาตามตัว

เงาร่างที่ปรากฏขึ้นนั่นคือโคมไฟดวงหนึ่งยืนอยู่ด้านในประตูใหญ่ ที่เปิดออก ตลอดทั้งร่างตั้งหลอมรวมเข้ากับควมมืดมิด มองมายัง คนทั้งสามเงียบๆ

"ท่านทั้งสามมายังเผ่าลี้วเงินของเรายามสนธยา ไม่ทราบมีเรื่อง อันใด"

ท่ามกลางแสงสลัวรางของโคมไฟดวงนั้น ทั้งสามคนพอจะเห็นได้ รางๆ ว่าอีกฝ่ายเป็นคนหนุ่มคนหนึ่ง แววดตาของเขาเรียบนิ่ง ใบหน้า สีตขาวปราศจากสีเลือด สวมชุดคลุมยาวสีเขี้ยว

เมื่อเห็นว่ามีคนปรากฏตัว เฟิงเหยียนและตู้หลังเพยล้วนผ่อนคลายลง หายใจ แม้ความรู้สึกดำทะมึนน่าสะพรึงกลัวของสถานที่แห่งนี้ ก่อนหน้านั้นจะยังอยู่แต่ก็ลดลงไปมากแล้ว

"สหายพรตท่านนี้ พวกเราสามคนเป็นศิษย์สำนักหลังซี มาเยือนครั้งนี้เพราะมีเรื่องสำคัญต้องการสอบถาม" เฟิงเหยียนประสานมือเอ่ยปาก

ตู้หลิงเพยเพิ่งจะสังเกตเห็นม่านแสงคุ้มกันเป็นชั้นๆ บนร่างของไป่เสี่ยวฉวน หัวคิ้วก็ขมวดมุ่น

ไป่เสี่ยวฉวนไม่ได้สนใจตู้หลิงเพย เขาเองก็ไม่ว่าด้วยเหตุใด แต่ไม่ว่าจะเรือนแห่งนี้หรือชายหนุ่มที่เดินออกมาที่ล้วนทำให้เขารู้สึกถึงอันตรายร้ายแรง

"ที่แท้ก็สหายพรตจากสำนักหลังซีนี่เอง เช่นนั้นก็เข้ามาพูดคุยกันให้กระจ่างเถอะ..." ชายหนุ่มเอ่ยปากกราบเรียบ ด้วยการสั่นไหวของโคมไฟเหนือศีรษะ ใบหน้าที่อยู่ในความมืดสลัวนั้นจึงมองเห็นได้ไม่ชัดเจนนัก กล่าวจบเขาก็ถอยหลังไปสองสามก้าวแล้วหมุนตัวเดินไป ประตูใหญ่เปิดออกกว้าง รวากับกำลังรอคอยให้พวกเขาไปเสี่ยวฉวน ทั้งสามคนเข้าไป

เฟิงเหยียนลังเลครู่หนึ่งก็เดินนำเข้าไปก่อน ตู้หลิงเพยเดินตามหลังไปเสี่ยวฉวนมองไปรอบด้าน ก่อนจะกอดพื้นเดินตามหลังเข้าไปในที่พักด้วยความระมัดระวัง

หลังจากที่พวกเขาเข้ามาแล้ว ประตูใหญ่ก็ปิดลงดังตึง โคมไฟสองดวงนั้นยิ่งสว่างไสวรุนแรง สิ่งโตหินสองตัวที่อยู่ด้านล้างปล้นกลอกดวงตาไปมา ค่อยๆ กลายเป็นสีเลือด

ในเรือนมีทางเล็กเส้นหนึ่งปูด้วยหินสีดำ รอบด้านมีพืชหญ้าและภูเขาจำลอง แม้จะมีแสงจันทร์สาดส่องแต่ก็ยังมีดสลัว มีเพียงแสงอ่อนจางจากโคมไฟในมือของชายหนุ่มด้านหน้าสุดซึ่งส่ายไปมาตามการก้าวเดินไปข้างหน้าของเขา

ทั้งสี่คนเดินอยู่บนทางสายเล็กนี้ รอบด้านเหน็บหนาวเปล่าเปลี่ยว

ราวกับเป็นคนละโลกกับด้านนอก

ทางขวามือของทุกคนมีไม้ผลอยู่หลายต้น บนต้นมีผลสีแดงอยู่
มากมาย เห็นได้ชัดว่าในเรือนแห่งนี้ไม่มีลมพัด แต่ต้นไม้เหล่านี้กลับ
ส่ายไหวขึ้นเองโดยฉับพลัน ส่งเสียงดังแช่กซ่า

ตู้หิ่งเพยและเฟิงเหยียนตื่นตัวทันที ขณะที่ไปเสี่ยวฉวนที่อยู่หลังสุด
คอยมองไปรอบด้านอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะตรงต้นไม้หลายต้นซึ่ง
กำลังส่ายไหวพวกมันที่ยิ่งทำให้เขารู้สึกตึงใจ

ไม่นานเขาก็ได้กลิ่นความเลือดโชยมา แม้จะบางเบามากแต่ก็
มีอยู่จริง

ใจไปเสี่ยวฉวนเดินตึกตัก ชยับปากกำลังจะกล่าวคำ

ทันใดนั้นผลบนต้นไม้เหล่านั้นก็ร่วงลงมาจากต้นที่ละลูก เมื่อ
หล่นลงพื้นก็กลิ้งไปข้างหน้า พื้นผิวด้านนอกมีใบหน้าของเด็กน้อย
ปรากฏขึ้นมาราวกับมีคนตั้งใจวาดลงไป ใบหน้าเหล่านั้นส่งยิ้มให้
พวกไปเสี่ยวฉวน

"ลาลาลา คารวะท่านทั้งหลาย"

บนตัวของพวกมันยังมีมือและเท้าออกออกมาด้วย แต่ละผลจับมือกัน
วิ่งเข้าหาพวกไปเสี่ยวฉวนอย่างรวดเร็ว โอบล้อมเฟิงเหยียน ตู้หิ่งเพย
และไปเสี่ยวฉวนที่พากันหน้าเปลี่ยนสีไปแล้วไว้อย่างแน่นหนาพลง
เปล่งเสียงหัวเราะสุขสำราญใจ

"อาหญิงบอกว่าต้องเชื่อฟัง ห้ามร้องไห้ หัวเราะได้อย่างเดียว
ผลไม้ที่สูงงอมดิ่งงามที่สุด" ผลไม้เหล่านี้ที่ล้อมพวกไปเสี่ยวฉวนสามคน
เอาไว้หมุนเป็นวงกลมไม่หยุดพลงส่งเสียงเบิกบานใจ

เมื่อพวกมันเข้ามาใกล้ กลิ่นหอมหวานก็โชยปะทะใบหน้า
แต่ความหวานนี้เมื่อสุดดมเข้าไปกลับทำให้คนรู้สึกอยากอาเจียนเอา
อวัยวะภายในทั้งหมดออกมา

ผลไม้บางลูกยังวิ่งไปตักหน้าชายหนุ่มด้านหน้าสุดด้วย แต่ชายหนุ่มผู้นี้กลับเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ หลังจากเหยียบลงไปหนึ่งที่ผลไม้เหล่านั้นก็แหลกและ แต่ผลไม้ที่แหลกละเอียดเหล่านี้ยังคงประกอบร่างกลับขึ้นมาเป็นสภาพเดิมพร้อมด้วยรอยยิ้ม ร้องเพลงประหลาดต่อไป

"นี่มันตัวบัตชบอะไรกัน!" ดวงตาเฝิงเหยียนเปล่งประกายดุจดินเขาสะบัดแขนเสื้อหนึ่งครั้งทันทีทำให้ลมพัดออกมาหมุนเอาผลไม้จำนวนไม่น้อยลอยออกไป หลังจากตกลงพื้นแต่ละลูกก็แหลกเหลว แต่ยังคงประกอบร่างขึ้นมาโอบล้อมทุกคนเอาไว้อีกครั้ง แล้วหัวเราะว่าดังเดิม

ไปเสียคุณชนลูกชนพองไปทั่วร่าง ม่านแสงคุ้มกันรอบกายทั้งหมดทำงานเต็มที่

ตู้หลังเพยสีหน้าซีดเผือด นางมองผลไม้ที่จับมือกันร้องเพลงเหล่านั้นแล้วก็หวาดผวา ช่มกั้นความรู้สึกอยากอาเจียนเอาไว้ ฟันขาวขบกันแน่น ดวงตาคู้งามเผยแววดุจดิน ขณะกำลังจะทำมุทรา ผลไม้แต่ละลูกก็พลันเผยสีหน้าหวาดกลัวออกมาเสียก่อน

"อาหญิงมาแล้ว!" พวกมันถอยกรูดกลับไปอยู่ด้านข้างต้นไม้อย่างรวดเร็วและพากันกระโดดกลับขึ้นไปยังตำแหน่งของใครของมัน ใบหน้าเปื้อนยิ้มหายไป กลับกลายเป็นผลไม้ปกติ

"นี่คือผลไม้วิเศษชนิดหนึ่งที่ท่านบรรพบุรุษนำกลับมาจากส่วนลึกของทิวเขาล้วนซิง มักจะชอบร้องเพลงเสมอ สหายพรตทั้งสามท่านรู้ดีที่ว่าพวกมันร้องเพลงเป็นอย่างไรบ้างเล่า" ชายหนุ่มเผ่าลี้ว่เงินที่อยู่เบื้องหน้าเปล่งเสียงออกมาโดยที่ไม่ได้หันหลังกลับมามอง ยังคงเดินหน้าต่อไป

สีหน้าของเฝิงเหยียนและตู้หลังเพยไม่น่าดู ส่งเสียงหึเยินซาหนึ่งทีก่อนจะก้าวยวๆ ตามไป

ไปเสียคุณอยู่ด้านหลัง ความหนาวเหน็บในใจพุ่งพรวด ขณะกำลัง

จะเดินหน้าต่อไปก็พลันพบว่าเสียงฝีเท้าตรงนี้ดูเหมือน...จะเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง!

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก...

ไม่รู้ว่่าตั้งแต่เมื่อไรที่เสียงฝีเท้าตรงนี้ไม่มีเพียงสี่คนอีกต่อไปแล้ว แต่เป็น...ห้าคน!

หรือบางทีเสียงฝีเท้านี้อาจจะมีอยู่ตลอดนับตั้งแต่ที่พวกเขาเข้ามาในเรือนแห่งนี้ เพียงแต่พวกเขาถูกผลไม้เหล่านั้นดึงดูดความสนใจไป ตอนนี้เมื่อเสียงสงบลงจึงได้ยินอย่างชัดเจน

เมื่อเขาตั้งใจฟังอย่างละเอียด ทั้งร่างก็พลันสะท้านเยือก ด้วยพบว่าเสียงฝีเท้าที่เพิ่มขึ้นมานั้นอยู่ด้านหลังตนเอง ไปเสียவுจนเสียวต้นคอว้าวกับว่ามีคนกำลังหายใจรดแผ่นหลังของตัวเองอยู่

"พวกท่าน...ได้ยินหรือไม่ว่า...เสียงฝีเท้า...เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง!"
ไปเสียவுจนรู้สึกว่่าขนลุกชันไปทั้งตัว ผิงเหยียนที่อยู่ด้านหน้าก็หน้าเปลี่ยนสีเช่นเดียวกัน เขาเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าที่เพิ่มขึ้นมานี้

ม่านตาตู่หลังเพยหดตัวลง ลมหายใจถี่กระชั้น

ฝีเท้าของทั้งสามคนหยุดชะงักลงทันควัน เมื่อพวกเขาหยุดลงเสียงฝีเท้านั้นก็หายไปด้วย

ไปเสียவுจนเดือดตาลอยอยู่ในใจ กัดฟันหันขวับไปมองข้างหลัง ทันใดนั้นเขาก็เห็นว่าด้านหลังตนเองมีสตรีชุดแดงผู้หนึ่งยืนอยู่!

อารมณ์สีแดงของหญิงสาวผู้นี้สะบัดพลิว ใบหน้าซีดขาว มองมายังไปเสียவுจนด้วยรอยยิ้มประหลาด ริมฝีปากขยับเล็กน้อยราวกับกำลังพูดอะไรอยู่

"ไฟไม่พอแล้ว ช่วยข้าหน่อยสิ"

ภาพที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้ทำให้ไปเสียவுจนกระโดดเหิงพร้อมเปล่งเสียงกรีดร้องโหยหวนขณะถอยกรูดไปด้านหลัง พริบตาเดียว

สตรีชุดแดงผู้นั้นก็กลายเป็นเงาสีแดงสายหนึ่ง กะพริบวาบและหายวับไป

ไปเสียวณหน้าชาวซีต รีบหันมองรอบกายทันที แต่รอบด้านไม่มีอะไรสักอย่าง...มีเพียงเสียงของเขาเองดังสะท้อนก้องไปรอบทิศ

ผู้หญิงเพยและเฟิงเหยียนตกใจจนขวัญผวา พวกเขามองไปรอบด้านเช่นกัน แม้จะสัมผัสไม่ได้ถึงเงาร่างอันใด แต่ในเวลานี้ทั้งสองคนก็ออกสิ้นขวัญหายไปหมดแล้ว

และในเวลานี้เองเสียงเพลงของสตรีผู้หนึ่งก็พลันดังผะผัวขึ้นมา ในเรือนอันมืดมิดและเงียบงันแห่งนี้ เสียงเพลงนี้มาๆ หายๆ รวากับบทเพลงกล่อมเด็กที่ใช้เห่กล่อมทารกน้อยเข้านอน แต่เมื่อมาอยู่ในเรือนอันเงียบงันมืดสลัวแห่งนี้กลับทำให้คนฟังหนึ่งศีรษะชาหนีบ

"เด็กเอ๋ยเด็กดี จงรีบเข้านอน ลมโชยไปวูบไหว มิต้องเภาไป มิต้องส่งเสียง..."

"แกลิ่งทำผีหลอกกรี!" เฟิงเหยียนรู้สึกเคียด ทำมูทราแล้วกระบีบนิ้วก็ปรากฏออกมาในทันทีทันใด บินวนไปทั่วทิศ

ในเวลาเดียวกันนั้น ชายหนุ่มที่ถือโคมไฟอยู่ด้านหน้าก็ค่อยๆ หันกลับมา ท่ามกลางแสงหุ้บหุ้บของโคมไฟในมือ ร่างทั้งร่างของเขามองดูรางเลือนไปหมด

"เหตุใดไม่เดินแล้วเล่า มาสิ มาสิ" ใบหน้าชายหนุ่มเผยรอยยิ้ม รอยยิ้มนี้แปลกประหลาดยิ่งนัก

"พวกเราไม่เข้าไปแล้ว พวกเรามาที่นี่ก็เพื่อสืบหาเรื่องที่สหายร่วมสำนักหายตัวไปไม่ทราบว่าคุณยังจำได้หรือไม่เมื่อห้าเดือนก่อนมีสหายร่วมสำนักของข้ามาที่นี่" เฟิงเหยียนสูดลมหายใจเข้าลึก ถามด้วยแววดาดุดัน

ผู้หญิงเพยหยิบอาวุธออกมา รออยู่นานแล้ว ในเวลานี้สมาธิแน่น

สูงสุด

"ไม่มี" ชายหนุ่มถือโคมไฟเอ่ยปากเสียงเบา น้ำเสียงล่องลอย
ไม่หนักแน่นราวกับหลอมรวมเข้ากับเสียงเพลงของสตรีผู้นั้น

"ผู้คนในตระกูลของท่าน เหตุใดถึงไม่มีใครอยู่เลย" ตู้หิ่งเพย
ถามขึ้นอย่างกะทันหัน

"มีธุระให้ออกไปข้างนอก พวกเจ้าถามจบหรือยัง" รอยยิ้มของ
ชายหนุ่มยิ่งกว้างขึ้น ถึงขั้นที่ว่ามุมปากฉีกกว้าง มองดูแล้วไม่ปกติ

"ถามจบแล้ว พวกเราขอตัว" เฝิงเหยียนออกปากพร้อมก้าวถอยหลัง
ทันที ตู้หิ่งเพยเองก็ถอยหลังอย่างรวดเร็ว ส่วนไปเสียวุนั้นถอยกรูด
ไปก่อนอีกสองคนนานแล้ว

"ในเมื่อพวกเจ้าไม่ยอมเข้ามา เช่นนั้นก็อยู่เสียที่นี่เถิด...อยู่ที่นี้
เป็นเพื่อนพวกเรา..." ชายหนุ่มเปล่งเสียงหัวเราะออกมา มุมปากฉีกออก
กลายเป็นรอยฉีกขนาดใหญ่หนึ่งเส้นราวกับจะแยกส่วนหัวของเขาออก!

โคมไฟในมือของเขาพลันเปลี่ยนเป็นสีดำในช่วงพริบตา ทำให้
ทั่วทั้งเรือนยังมีดสลัว ร่างกายของเขาลอยขึ้น ตรงดิ่งมาหาเฝิงเหยียน
เป็นจังหวะเดียวกับที่เปล่งคำพูดออกมา

เฝิงเหยียนหน้าเปลี่ยนสี ทำมูทราซีไปหนึ่งที่กระบี่บินก็คำราม
พุ่งเข้าหาอีกฝ่าย แต่ชายหนุ่มผู้นั้นไม่ได้หลบหลีกแม้แต่บ่อย เสียงตุ้ม
ดังขึ้น กระบี่บินพุ่งทะลุผ่านร่างกายอีกฝ่ายไป เขากระโจนเข้าหา
เฝิงเหยียนอีกครั้งด้วยใบหน้าประดับรอยยิ้มประหลาดนั้น

เฝิงเหยียนหายใจถี่กระชั้น ก้าวถอยอย่างต่อเนื่อง กัดฟันหุบเอา
ลูกกลอนสีดำหนึ่งเม็ดออกมาเขี่ยลงพื้นดิน พริบตาที่ลูกกลอนเม็ดยัน
กระทบกับพื้นก็ระเบิดทันที เสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นสะท้อนกลับไปมา

ชายหนุ่มที่กระโจนเข้าหาเฝิงเหยียนพุ่งถลาเข้ามา ขณะที่ลำตัวถูก
โจมตีให้ถอยหลังกลับ ร่างกายของเขาก็ปรากฏบาดแผลนับไม่ถ้วน แต่

ราวกับไม่รู้จักรักความเจ็บปวด รอยยิ้มประหลาดยังคงปรากฏบนใบหน้า
ร่างพุ่งอ้อมวนตั้งว่าเล่นลมก่อนจะกระโจนเข้าหาเฟิงเหยียนต่อ

ส่วนพื้นที่ที่โอดสถลुकกลอนระเบิดออกนั้นกลับปรากฏกลายเป็นเส้นตัด
สลักกันจำนวนนับไม่ถ้วน ลายเส้นเหล่านั้นดูเหมือนเกิดจากกลืนอาย
ความตายที่กำลังถักทอกันขึ้นมาอย่างรวดเร็ว พื้นฟูพื้นที่นั้นให้กลับมา
มีสภาพเดิม

"ที่นี่มีค่ายกล นี่คือนักค่ายกลรุกรูมิ!" หลังจากเห็นลายเส้นเหล่านั้น
เฟิงเหยียนก็ร้องตกใจเสียงหลง

ในเวลาเดียวกันนั้นที่ได้ฝ่าเท้าของตู้หลิงเพย หินศิลาดำก็เริ่มขยับ
ได้ ปรากฏดวงตาหลายคู่ ทั้งยังมีมือสองข้างงอกออกมาอีกด้วย
มือแต่ละข้างแห่งตั้งไม้พิน ดูราวกับซากศพแห้งเหี่ยว เมื่อพินิจให้
ละเอียดยังสามารถมองเห็นวัตถุที่เหมือนด้ายไหมเป็นเส้นๆ มุดเข้า
มุดออก...จับยึดขาของตู้หลิงเพยเอาไว้ในกำมือเดียว

"เจ้าเหยียบพวกเรา พวกเราเจ็บเหลือเกิน..."

"มาเถิด มาเถิด มาอยู่กับพวกเราที่นี่เถิด..." ในหินศิลาดำเหล่านั้น
ยังมีเสียงลอยออกมา เสียงเหล่านี้น่าครั่นคร้าม ทำให้คนฟังจิตใจ
สะท้านสะเทือน

สีหน้าตู้หลิงเพยซีดเผือด มือทำมูทราชี้ไป ธงเล็กหนึ่งผืนที่อยู่ใน
อุ้งมือของนางก็ลอยออกมาทันทีและกลายเป็นหมอกรูปสัตว์สองตัว
ขนาบข้างกายเพื่อปกป้อง กระบี่บินก็คำรามบินมาอยู่ด้านหน้านาง
กระบี่นั้นเปล่งประกายวูบวาบพร้อมกับตัดลงไปบนมือที่จับนางอยู่
ดังจับ จากนั้นนางก็ถอยกรูดไปอย่างรวดเร็ว

ทางฝ่ายไปเสี่ยวจุน ชั่วพริบตานั้นเสียงสตรีร้องเพลงพลันดังก้องขึ้น
ข้างหูของเขา!

"มิด้องเภาไป มิด้องส่งเสียง..."

บทที่ 51

ศิษย์พี่เฟิงเป็นคนดีเหลือเกิน

ศิษย์พี่เฟิงไปเสี่ยวจุนแทบจะระเบิดออก ดวงตาทั้งคู่แดงก่ำ เขา ตะโกนเสียงดังก้อง ทั้งยังควักยันต์จำนวนมากมาแปะลงทั่วร่างอย่างแรง จนเกิดเสียงดังแปะๆ ชั้นแสงคุ้มกันรอบกายเขาก็เพิ่มพรวดขึ้นราวครึ่งจิ้ง ในพริบตา

ทันทีที่ชั้นแสงปรากฏขึ้น สตรีชุดแดงที่เผลอกายก่อนหน้านี้ก็เดิน พรวดพราดออกมาจากความมืดด้านข้างไปเสี่ยวจุนและกระแทกตัวเข้ามา ในชั้นแสง

เสียงตึงตังหนึ่งที่ สตรีผู้นี้เดินทะลุเข้ามาในชั้นแสงได้สามชื่อ แต่ เมื่อถูกสกัดกั้นไม่ให้เดินเข้ามาได้มากกว่านั้นนางก็กรี๊ดร้องเสียงแหลม เสียงนี้มีอำนาจพาทะลุทะลวงสูงยิ่ง ทำให้แก้วหูของไปเสี่ยวจุนสั่นสะเทือน สติก็เริ่มเลอะเลือน

เขาผลอกัดลิ้นตัวเองอย่างแรงที่หนึ่งด้วยความตื่นกลัว ชั่วพริบตา ที่พื้นคืนสตินั้นก็เห็นสตรีชุดแดงแปลงกายเป็นแมลงเต่าทองสีแดงจำนวน นับไม่ถ้วน พยายามบินมุดเข้ามาในแสงคุ้มกันจากรอบทิศ

แต่แสงคุ้มกันของไปเสี่ยวจุนหนาเกินไป แมลงเต่าทองสีแดงเหล่านั้น

ใช้พลังกำลังทั้งหมดที่มีก็ไม่อาจทะลุเข้ามายังชั้นป้องกันเจ็ดชั้นสุดท้ายได้และถูกตีตกกระเด็นไปไกล หลังจากที่เกาะตัวกันกลางอากาศก็พ่นกลายเป็นร่างของสตรีชุดแดง

นางจ๋องไปเสี่ยวฉวนเหมิง หัวเราะคิกคักเสรีจ๊กโจนทะยานเข้ามาใหม่ในเวลาเดียวกันนั้นมีเสียงคำรามดังมาจากรอบทิศ เห็นเพียงว่าภูเขาจำลองแต่ละลูกขยับยุกยิก แล้วก็ลุกขึ้นยืนกลายเป็นมนุษย์หินต้นไม้เหล่านั้นก็ยืดแขนขาออกมาท่ามกลางการสั่นสะเทือน ถอนรากของตนออกจากพื้นดิน แล้วโผล่พรุดขึ้นมารอบทิศก่อนจะก้าวยาววูฟุ้งตรงมาหาคนทั้งสาม โดยเฉพาะผลไม้บนต้นไม้เหล่านั้น ในเวลานี้แต่ละผลก็พากันเผยใบหน้าเปื้อนยิ้มออกมาอีกครั้ง ร้องเพลงกล่อมเด็กอย่างต่อเนื่อง

ต้นไม้ต้นหนึ่งอยู่ไกลไปเสี่ยวฉวนมากที่สุด เวลานี้ได้เข้ามาสมทบเบื้องหลังสตรีชุดแดง แล้วทะยานเข้าหาเขา

"หุ่นเชิด!" ตู้หลิงเพยร้องอย่างตกตะลึง

ไปเสี่ยวฉวนตัวสั่น ตั้งแต่เล็กจนโตเขาไม่เคยต้องเผชิญอันตรายประเภทนี้มาก่อน ในเวลานี้ดวงตาจึงแดงก่ำ เมื่อเห็นสตรีผู้นั้นพุ่งเข้าหาตนอีกครั้งก็รีบทำมุทราโดยใช้พลังวิญญาณทั้งหมดที่มีขึ้นไปที่สตรีผู้นั้น

พริบตาเดียวกระบี่ไม้ของเขาก็บินฉิวออกมา ความเร็วของมันประหนึ่งสายฟ้าสีดำที่แลบแปลบปลาบ ก่อให้เกิดลมพัดโหมกระหน่ำ เสียงตูมดังหนึ่งที พร้อมกับกระบี่ที่เจาะทะลุหัวของสตรีนางนั้นไป

นางเปล่งเสียงกรีดร้องโหยหวน ร่างกลายเป็นแมลงเต่าทองสีแดงจำนวนมากมายั่วกราวลงกับพื้น แมลงเต่าทองเหล่านั้นดิ้นรน ระหว่างที่ร่วงลงก็แหลกสลายไปที่ละตัว

พลังของกระบี่ไม้ยังไม่หมดไป นี่คือนักการโจมตีทั้งหมดภายใต้สถานการณ์วิกฤตของไปเสี่ยวฉวน หลังจากแหงทะลุกะโหลกศีรษะของ

สตรีชุดแดงไปแล้วก็พุ่งตรงไปยังมนุษย์ต้นไม้ที่อยู่ด้านหลังนางต่อ

พริบตาที่พุ่งทะลุ มนุษย์ต้นไม้ก็ชะงักค้าง ส่วนหัวระเบิดตูมทันที่ ผลไม้แต่ละลูกที่อยู่บนต้นเหี่ยวแห้งทันตาเห็น แต่ถึงแม้ความตายจะมาเยือน พวกมันก็ยังร้องเพลงอย่างเบิกบาน

ภาพนี้ยิ่งทำให้เป่เสี่ยวฉุนรู้สึกขนพองสยองเกล้า ยิ่งดีที่พลังของ กระบี่ไม่มีมาก เวลาที่จิ้งย้งคงห้อยทะยาน ตรงดิ่งไปกระทบผนังด้านข้าง เกิดเสียงกัมปนาทสะท้อนฟ้าสะเทือนดิน เมื่อผนังแตกออก โพรงขนาดยักษ์โพรงหนึ่งก็ปรากฏให้เห็น ทั้งยังสามารถมองเห็นลายเส้นจำนวนมากปลิวว่อนฉวัดเฉวียน รวากับหมวดแต่ละเส้นที่พยายามถักทอเข้าด้วยกันใหม่อีกครั้ง

"ฝ่าออกไป!" ตู้หลังเพยเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนรน ก่อนหมุนกายอย่างรวดเร็วที่หนึ่งและทะยานไปยังโพรงนั้น แต่เฟิงเหยียนอยู่ใกล้โพรงมากที่สุด เขาสะกดคลื่นความเสียหายยับเยินเอาลูกกลอนสี่ตัวออกมาอีกเม็ดหนึ่ง และเขวี้ยงไปด้านหน้าชายหนุ่มที่ประมื่ออยู่กับเขา เสียงระเบิดดังก้องสะท้อนกลับไปมา เมื่อแรงกระทบแผ่ออก เขาก็พุ่งตัวตรงดิ่งไปยังโพรงนั้น

เสียงวูดังขึ้นหนึ่งที่เขาก็มาถึงด้านข้างโพรง ขณะกำลังจะฝ่าออกไป เฟิงเหยียนก็พลันหน้าเปลี่ยนสี เห็นเพียงว่าสิงโตหินขนาดมหึมาสองตัว ถลาพรวดเข้ามาจากนอกโพรง เงยหน้าคำรามก้อง ตัวหนึ่งพุ่งเข้าโรมรัน เฟิงเหยียน อีกตัวพุ่งเข้าไปเสี่ยวฉุน

สิงโตหินสองตัวนี้ก็คือสิงโตที่เฝ้าอยู่หน้าประตู!

"พวกเจ้าหนีไม่รอดหรอก สำนักหลังซี...สมควรตายกันให้หมด!" ชายหนุ่มที่ประมื่อกับเฟิงเหยียนเปล่งเสียงหัวเราะดังก้องในเวลานี้ สะบัดตัวหนึ่งทีก็เข้ามาประชิดติดพันกับเฟิงเหยียนอีกครั้ง

เมื่อเห็นว่าโพรงนั้นใกล้จะปิดเข้าหากันเฟิงเหยียนก็แผดเสียงดังลั่น

มือทั้งสองทำมูทรา รอบกายของเขาปรากฏลูกไฟขนาดเท่าศีรษะจำนวนนับไม่ถ้วน แผ่กระจายไอร้อน ริมขอบปิดเบี้ยว ระเบิดตูมตาม กลายเป็นคลื่นไฟกระจายไปทั่วบริเวณ

สิงโตหินตัวนั้นถูกบีบให้ล่าถอยไป ส่วนชายหนุ่มเผ่าลั่วเจินก็หน้าเปลี่ยนสี ยังมีมนุษย์ต้นไม้อีกสองต้นที่เมื่อถูกลูกไฟกระแทกเข้าที่ลำตัว ต้นหนึ่งก็ระเบิดกระจายทันที ขณะที่อีกต้นกำลังถอยหลังหนี กลับถูกดู่หลังเพยพุ่งเข้ามาใช้กระบี่ฟันฉับกลางลำตัวจนแตกสลายไป

เสียงตูมตามดังสะท้านสะเทือน ร่างของมนุษย์ต้นไม้สองต้นนี้มีของเหลวสีเขียวปริมาณมากทะลักออกมา ในลำตัวของพวกมันแต่ละต้นกลับแผยร่างมนุษย์ที่หายใจผะแผ่วต้นละหนึ่งร่าง พวกเขาล้วนผอมซูบราวกับถูกดูดพลังชีวิตออกไปเกินครึ่ง

พวกเขาคนหนึ่งสลบไสล อีกคนหนึ่งกลับพยายามฝืนลิ้มตาดำขึ้นมา หลังจากมองเห็นดู่หลังเพยก็เผยสีหน้าตื่นเต้น

"ศิษย์พี่โหว!" ดู่หลังเพยร้องออกมาอย่างตื่นตะลึง จำได้ว่าอีกฝ่ายคือโหวอวินเพย จึงเดินเข้าไปประคองเขาขึ้นมา

"เผ่าลั่วเจินทรยศ รีบหนีไป ส่งข่าวให้สำนัก!" โหวอวินเพยอ่อนแรงมือคว้าจับแขนของดู่หลังเพยและถ่ายพลังวิญญาณเหือกสุดท่ายให้นาง

พลังวิญญาณตลอดร่างของดู่หลังเพยพลันเพิ่มพรวดขึ้น พันชาวสะอาดขบกันแน่น จากนั้นก็ประคองโหวอวินเพยถลาฝ่าออกไป ความเร็วเพิ่มขึ้นมหาศาล ทะยานตรงไปยังโพรง

ไปเสียวณมองแวบหนึ่งก็จำได้ทันทีว่าคนผู้นั้นคือโหวอวินเพย เขาสะบัดร่างหนึ่งครั้ง หลบหลังสิงโตหินที่เข้ามาหา แล้วฝ่าออกไปทางโพรงเช่นกัน

เวลานี้ทั้งสามคนล้วนกำลังหือทะยาน ดู่หลังเพยอยู่ใกล้โพรงที่สุด ผิงเหยียนและไปเสียวณอยู่ด้านหลังไม่ไกลนัก แต่เห็นได้ชัดว่าไปเสียวณ

เร็วที่สุด ถึงขนาดเกือบเข้าไปใกล้ตู้หลังเพยได้แล้วด้วยซ้ำ

เฟิงเหยียนหน้าซีดเผือด วิชาลูกไฟผลาญพลังเขาไปเยอะมาก
เวลานี้เมื่อสังเกตเห็นความเร็วของไป่เสี่ยวฉุนแล้ว ปรภายมาดร้าย
ในดวงตาเขาก็เปล่งวาบ มีอชวาพลิกหมุน ลูกกลอนสีดำปรากฏขึ้นมา
อีกครั้ง

"ศิษย์น้องตู้รีบไป นำข่าวไปบอกกับสำนัก ข้าจะช่วยเจ้าอีกแรง!"
ขณะที่เสียงของเขาเปล่งออกไป ลูกกลอนสีดำในมือเขาก็ถูกขว้างแรงๆ
ไปกลางอากาศระหว่างไป่เสี่ยวฉุนและตู้หลังเพย

เสียงตูมดังขึ้น ลูกกลอนเม็ดนี้ระเบิดออกกลายเป็นพลังโจมตี
ผลักดันให้ความเร็วของตู้หลังเพยยิ่งเพิ่มมากขึ้น ร่างของนางทะยานสูง
กระแทกเข้ากับโพรงดิ่งปิง! ก่อนพุ่งถลาออกไปราวกับหลอมรวมเข้ากับผิวน้ำ

ฝ่ายไป่เสี่ยวฉุนกลับถูกพลังโจมตีนี้ขัดขวางไว้ เขาชะงักไปเล็กน้อย
จึงถูกสิงโตหินตัวหนึ่งพุ่งเข้ามาขวางทันที ดวงตาไป่เสี่ยวฉุนแดงฉาน

"เฟิงเหยียน!" ขณะที่ไป่เสี่ยวฉุนคำรามเสียงต่ำ เสียงลมก็ดังขึ้น
รอบทิศ สิงโตหินตัวนั้นโจมตีทะยานเข้าหาโดยตรง ไป่เสี่ยวฉุนกำลัง
คิดจะเบี่ยงตัวหลบ มนุษย์ต้นไม้สามต้นตัดสินใจเวลานี้พุ่งเข้าหาเขา
พร้อมกันอีก หุ่นเขีตสี่ตัวร่วมมือกัน ถือเป็นโอกาสที่ไป่เสี่ยวฉุนไม่สามารถ
หลบเลี่ยงได้พากันพุ่งชนร่างของเขาโดยตรง

เปรี้ยะ! แสงคุ้มกันทั่วร่างของไป่เสี่ยวฉุนหลังจากกะพระริบอยู่
สามสี่ครั้งก็แตกสลายไป แม้แต่แสงสี่เหลี่ยมของหยกก็แตกออกกระหว่าง
ที่ค่อยๆ ดับแสงลงด้วย แม้ว่าพลังภายนอกจะสกัดกั้นไว้ได้เกินครึ่ง แต่
สิงโตหินตัวนั้นไม่ธรรมดา พลังที่เหลืออยู่จึงยังคงกระแทกเข้าที่อกของ
ไป่เสี่ยวฉุน

พลังโจมตีมหาศาลทำให้ไป่เสี่ยวฉุนสะเทือนไปทั้งร่าง ร่างกาย
ถูกกระแทกจนลอยกระเด็นออกไป

"ศิษย์น้องไป..." เฝิงเหยียนเห็นภาพนี้มุมปากก็เผยยิ้มเย็นชา แต่ปากกลับส่งเสียงเป็นห่วงเป็นใยทั้งที่ความเร็วไม่ลดลง พริบตาเดียวก็เข้าใกล้โพรง เกือบครึ่งตัวหลอมรวมเข้ากับโพรงที่มีสภาพคล้ายผิวน้ำนั้นแล้วและกำลังจะฝ่าออกไปได้ แต่เวลานี้เองชายหนุ่มเผ่าลั่วฉินผู้นั้นพลันส่งเสียงกรี๊ดร้องแหลม ร่างกายแตกสลายไปในพริบตา กลายเป็นก้อนเนื้อไร้เลือดจำนวนนับไม่ถ้วนพุ่งเข้าใส่เฝิงเหยียน

พริบตาที่เฝิงเหยียนจะฝ่าออกไปนั้น ก้อนเนื้อเหล่านี้ก็เข้าใกล้อย่างฉับพลัน รัศมีรอบตัวของเฝิงเหยียนแล้วกระซากออกมาแรงๆ หนึ่งที

เฝิงเหยียนคำรามอย่างเคียดแค้น เขาถูกกระซากให้ออกห่างจากโพรงอีกครั้ง และตอนนี้โพรงก็เหลือพื้นที่ว่างอีกไม่มากแล้ว

ท่ามกลางความหวั่นวิตก เขาก็กัดฟันกรอด กัดแรงจนปลายลิ้นมีเลือดทะลักออกมาและหยดลงบนกระบี่ของตน ทำให้กระบี่บินกลายเป็นสีชาดโดยพลัน มันไม่ได้พุ่งหาใคร แต่แตกกระจายดังตูม กลายเป็นเศษกระบี่ชิ้นเล็กชิ้นน้อยจำนวนนับไม่ถ้วน พุ่งตรงเข้าหาตัวเขาเอง

และด้วยวิธีที่แทบจะเรียกได้ว่าทำให้ตัวเองพิการเช่นนี้ เศษกระบี่จำนวนนับไม่ถ้วนก็พุ่งทะลุร่างกายของเขาจนบาดเจ็บ แต่ขณะเดียวกันก็สามารถฟาดฟันก้อนเนื้อที่รัดพันตัวเองเหล่านั้นให้ขาดออกจากกันได้สำเร็จ!

เมื่อร่างหลุดพ้นจากการบีบรัด บนตัวเฝิงเหยียนก็มีบาดแผลเกินจะนับ เลือดเนื้อไหลปนกันจนแยกไม่ออกไปหมด ดวงตาเขาเริ่มพร่าเลือน ยังดีที่ก่อนกระบี่บินจะกลายเป็นเศษกระบี่ เขาได้ควบคุมให้มันหลีกเลียงจุดสำคัญบนร่างกายแล้ว เวลานี้เขาจึงกัดฟัน เคลื่อนร่างพุ่งไปยังโพรง

เวลาเดียวกันนี้เองไปเสี้ยวฉุนก็ถูกสิงโตหินตัวนั้นตะบปบเข้าที่หน้าอก

ดั่งตั้งจนวนร่างถอยกรูด เขาเปล่งเสียงร้องโหยหวน แต่เพียงจะเปล่งเสียงได้ไม่กี่แอะก็ชะงักกึก เด็กหนุ่มกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงงก่อนจะก้มหน้าลงมองหน้าอกของตัวเอง พบว่าแม้อาการจะเสียหาย เลื้อยหนังเหล่านั้นฉีกขาดพังยับไปไม่น้อย แต่...ตนกลับไม่รู้รู้สึกเจ็บปวด

เขารีบสำรวจตัวเองอย่างรวดเร็วด้วยความสงสัย จนแน่ใจแล้วว่าตั้งแต่ที่ตนเริ่มลงไม้ลงมือต่อสู้จนถึงตอนนี้ มองดูแล้วเหมือนอันตรายแต่ในความเป็นจริง...ตลอดทั้งร่างเขากลับไม่มีแม้แต่บาดแผลเล็กๆ ให้เห็น

ถึงเขาจะถูกอุ้งเท้าของสิงโตหินตัวนั้นตบจนกระเด็นแต่กลับไม่รู้รู้สึกอะไรแม้แต่บ่อย

ขณะที่กำลังตกตะลึงระคนดีใจ มนุษย์ต้นไม้อบรอบกายของเขาก็ไล่ตามมา หมัดหนึ่งต่อยกระแทกลงบนหม้อสีดาที่เขาแบกไว้ด้านหลังร่างของไปเสี้ยวฉุนก็ถลาไปด้านหน้า แต่หลังจากพบว่าหม้อสีดายังคงไม่บุบสลายและตนก็ไม่มีความรู้สึกอะไรก็เงยหน้าขึ้นฟ้า หัวเราะฮาๆ เสียงดัง

"ที่แท้ข้าก็แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ย่ามันเถอะ เช่นนี้แล้วข้าจะยังกลัวอะไรอยู่อีก" ไปเสี้ยวฉุนจิตใจอีกเหิม ในเวลานี้ก็ยิ่งมั่นใจมากขึ้น เขาเร่งระดับความเร็ว พุ่งดิ่งไปยังโพรงเสียงดังฟิ้ว ความเร็วในตอนนี้มากกว่าก่อนหน้านี้นักมายนัก พริบตาเดียวก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงโพรงแล้ว

เวลานี้ร่างกายครึ่งหนึ่งของเผิงเหยียนโผล่ออกไปข้างนอกแล้ว แต่เนื่องจากไปเสี้ยวฉุนรวดเร็วเกินไป เผิงเหยียนจึงสัมผัสถึงอีกฝ่ายไม่ได้แม้แต่ชนิด ในความคิดของเขา ไปเสี้ยวฉุนคงตายไปนานแล้วตั้งแต่ที่ถูกพวกหุ่นเชิดหลายตัวโจมตี

เมื่อเห็นว่าเผิงเหยียนจะออกไปได้ ดวงตาไปเสี้ยวฉุนก็เผยแววอาฆาตมาดร้าย มือขวาพลันยกขึ้น คำหัมับเข้าที่แขนของเผิงเหยียน

ซึ่งยังห้อยอยู่ด้านในนี้แล้วกระซอกออกมาแรงๆ

"ในที่สุดก็ออกมาได้แล้ว!" เวลานี้เฟิงเหยียนกำลังตื่นตะลึงระคนดีใจทันทีนั้นแขนของเขากลับรู้สึกเจ็บ ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ทั้งร่างก็ถูกกำลังมหาศาลกระซอกพรวดกลับเข้ามาในโพรง

"ไม่!" เฟิงเหยียนคำรามโกรธแค้น ยังไม่ทันที่เขาจะมองเห็นชัดเจนว่าตนถูกกระซอกกลับมาได้อย่างไร ฤงเก็บของก็หลุดออกไปก่อน จากนั้นเขาก็ถูกละกำลังมหาศาลสะบัดแรงๆ หนึ่งที่จนกระเด็นออกไปไกล

เวลานี้เองเขาถึงได้เห็นเงาร่างของไป่เสี่ยวฉวนที่ปากโพรง

"ไป่เสี่ยวฉวน!" ดวงตาทั้งคู่ของเฟิงเหยียนแดงก่ำ แต่พริบตานี้เขาก็โดนสิ่งใดเห็นสองตัวนั้นโอบล้อมไว้ ขณะที่เสียงครืนดังขึ้น เสียงร้องโหยหวนของเขาก็สะท้อนก้อง

"ศิษย์พี่เฟิง!" ไป่เสี่ยวฉวนเปล่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวดใจสุดขีด จากนั้นก็สะบัดร่างหนึ่งที่แล้วเหยียบย่างเข้าไปในโพรง ขณะที่โพรงนี้กำลังจะปิดลง ทั้งตัวเขาก็หลุดออกไปได้

และทันทีที่เขาหลุดออกไป โพรงนี้ก็ปิดสนิททันที

ตรงทางออกไม่ได้อยู่ในเขตที่พักของเผ่าลั่วจินอีกแล้ว แต่เป็นด้านนอกประตูใหญ่ หลังจากที่อยู่หลังเพยหนีออกมาได้ก็ไม่กล้าหยุดพักนางรอคอยอย่างร้อนใจอยู่ตรงริมป่าที่ห่างออกไปไกล คอยมองรอบกายอยู่ตลอดเวลา ครั้นเห็นว่าไป่เสี่ยวฉวนฝ่าออกมาได้ก็กำลังจะตะโกนเรียกแต่กลับเห็นว่าไป่เสี่ยวฉวนเปล่งเสียงโหยให้อาวรรณด้วยดวงตาแดงก่ำ

"ศิษย์พี่เฟิง! เพื่อช่วยข้าแล้ว ท่านไม่เพียงยกฤงเก็บของให้ข้ายังเอาตัวเองไปสกัดขวางหุ่นเชิดพวกนั้นอีก ศิษย์พี่เฟิง!"

"ไป่เสี่ยวฉวน พวกเรารีบไปกันเถอะ!" เมื่อได้ยินคำพูดของไป่เสี่ยวฉวนในใจดูหลังเพยก็โศกเศร้าอย่างยิ่ง เมื่อเห็นว่าโพรงหายไปแล้วแต่ไป่เสี่ยวฉวนยังคงนั่งหมดอาลัยตายอยากอยู่ตรงนั้นจึงรีบตะโกนออกมา

ไปเสี่ยวฉวนน้ำตาคลอ รีบวิ่งไปหาตู้หลังเพย ช่วยนางประคอง
โหวอวินเพยก่อนจะทะยานดิ่งเข้าไปในป่า

"ศิษย์พี่เฝิงเป็นคนดีเหลือเกิน..." ไปเสี่ยวฉวนหน้าตาเศร้าสร้อย
ทั้งยังหันกลับไปมองอยู่ตลอดเวลา

ตู้หลังเพยรวบรัดหัวใจ นางไม่คิดเลยว่าภารกิจนี้จะอันตรายถึงขั้นนี้
นึกถึงก่อนหน้านั้น หากเชื่อคำพูดของไปเสี่ยวฉวน ไม่มาที่เผ่าลั่วเจินนี้
บางทีเฝิงเหยียนคงไม่ตาย

ยิ่งเมื่อเห็นท่าทางอาดูรต็อกซกหัวโทษตัวเองของไปเสี่ยวฉวน
นางก็ยิ่งเศร้าใจ ถอนหายใจเบาๆ หนึ่งที

"ศิษย์น้องไป พวกเรารีบหนีกันให้เร็วเถิด เผ่าลั่วเจินทรยศแล้ว
พวกเขาไม่มีทางให้เราสองสาวกลับไปยังสำนักแน่ เมื่อครูฆ่าลงดูแล้ว
ที่นี่ถูกตัดขาดการสื่อสารทั้งหมด...แผ่นหยกถ่ายทอดเสียงใช้ไม่ได้แล้ว"
ตู้หลังเพยมองไปเสี่ยวฉวนพร้อมเอ่ยเสียงเจื่อน

ร่างไปเสี่ยวฉวนสะดุ้งเฮือก ตระหนักถึงอันตรายได้โดยพลัน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3x3OT0n>